

759.39
B452

BERÉNY RÓBERT EMLÉKIÁLLÍTÁSA

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
BOOKSTACKS

CSELLÓZÓ NŐ
VIOLONCELLISTE

ÖNARCKÉP.

AUTO PORTRAIT.

M A G Y A R N E M Z E T I G A L É R I A
G A L E R I E N A T I O N A L E H O N G R O I S E

BERÉNY RÓBERT

EMLÉKKIÁLLÍTÁSA

RÉTROSPECTIVE

(1887-1953)

BUDAPEST, 1963.

A KIÁLLÍTÁST RENDEZTE ÉS A KATALÓGUST ÖSSZEÁLLÍTOTTA:

SZÍJ BÉLA

A FÉNYKÉPEKET

PETRÁS ISTVÁN

KÉSZÍTETTE

A KÉPEKET A MAGYAR NEMZETI GALÉRIA RESTAURÁTORAI KONZERVÁLTÁK

F. k.: Pogány Ö. Gábor - 16235.9. - Révai Nyomda

BERÉNY RÓBERT

1887 — 1953

XX. századi képzőművészetünk e kimagasló alakjának művei most láthatók először gyűjteményes kiállításon. A rendezésnek már emiatt is arra kellett törekednie, hogy amennyire a fellelhető alkotások engedik, fejlődésének lehetőleg minden fejezetét bemutassa.

Az út sokrétű és izgalmas volt. Realista jellegű hagyományokkal indult s induláskor Munkácsy művészetét tekintette követendő eszményképnek. 1904-ben felesztendeig Zemplényi Tivadar mellett képezte magát a Budapesti Mintarajziskolában s már ekkor biztos technikai ismeretek jellemezték. A következő évben Párizsba ment, ott beiratkozott a Julian akadémiára Jean Paul Laurens növendékei közé és hamarosan az egyik legjobb rajzoló lett. Mesterét is szerette, mégsem tudott tartósan mellette maradni. Szakított az akadémiával s a vezető francia festők, különösen Cézanne, Matisse és az utóbbi köré csoportosuló Fauves-ok munkásságával körvonalazható törekvéseknek lett odaadó ápolója. Szilárd konstrukció, egyszerűsített és intenzív színskála, zárt, geometrikus, néha merészen torzított formák, sok dekoratív vonás stb. élteti képeit és szabja meg törekvései irányát. Ez a szemléletbeni változás gyorsan és határozottan történt, anélkül, hogy a korábbi tónusos és az utóbb említett Cézanne-i stb. intenciók nyomán fogant művei közt az impresszionizmus atmoszférikus előadásmódjával találkozott volna.

Először Párizsban szerepelt nyilvánosság előtt a Salon d'Automne-ban és a Salon des Indépendants-ban. Ott kiállított képei eltűntek, csupán Maurice Denis soraiból szerezhettünk értesülést róluk, aki a La Grande Revue-ben képeinek rajzos elemeit dicséri. A magyar közönség a Nyolcak kiállításán találkozott vele Kernstok Károly, Czigány Dezső, Márffy Ödön, Orbán Dezső, Pór Bertalan, Tihanyi Lajos és még néhány meghívott művész társaságában. 1909-ben a Könyves Kálmán kiállítóhelyiségében, 1911-ben és 12-ben pedig a Nemzeti Szalonban szerepelt, ahol olajfestményei, pasztelljei, rajzai, rézkarcai és saját tervezésű himzései kerültek bemutatásra. Ezek nagyrésze szintén elpusztult, vagy lappang külföldi és itthoni magántulajdonban. Mindenesetre két teremre való előkerült, köztük több olyan, mely eddig ismeretlen volt a Nyolcak munkásságával foglalkozó kutatók előtt. A már említett szerkezeti, kolorisztikus és dekoratív tendenciák mellett az 1912-es kiállításkor bemutatott képein feltűnik az érzelmi elemeknek, a lélekkutatás segítségével feltárható pszichikai tartalmaknak félreérthetetlen hangsúlya s így Berény a téri és plasztikai kérdéseket

szemelőtt tartó előadás mellett az expresszív jellegű képalakítást is magáévá teszi. 1912-ben Berlinben, 1914-ben Bécsben mutatják be műveit. Ő is mint több magyar művésztársa Oskár Kokoschka művészetét becsüli legjobban az expresszionista mesterek között. Ennek a megbecsülésnek jeleit írásaiban a Nyugat című folyóirat hasábjain közölt tanulmányaiban is megtaláljuk, ahol a képzőművészeti kérdéseket tárgyaló sorai mellett a kortárs zeneszerzők és előadóművészek munkásságával is következetesen foglalkozik. A Nyolcak fellépésével egyidőben alakuló Új Magyar Zene Egyesület törekvéseinek és az Egyesületet alapító Bartók Béla, Kodály Zoltán, Weiner Leó stb. zenéjének egyik legőszintébb megértője és aposztrofálója.

1915-ben a san franciscoi világiállításra (Panama Pacific Exposition San Francisco, 1915) küldte számos művét, köztük a Bartók Béláról 1913-ban készített portrét is, mely a kiállítás bezárása után indokolatlanul maradt az egyik ottani rendező birtokában, majd ismételten gazdát cserélve vásárlás útján jutott jelenlegi helyére, a new yorki-Bartók Archivumba.

A tizes évek második felében nincs jelentősebb változás törekvéseiben, az addig elért vagy azoknál mérsékeltőbb kifejező jegyekkel dolgozik, míg az első világháború alatt katonai szolgálatra nem hívják. A fronton több katona-portrét és harctéri jelenetet készített, sajnos ezek sem maradtak fenn. Inkább hozzátartozóit, barátait megörökítő műveiről tudunk. Ilyen az 1917-es pasztell női-arckép és az 1918-ban Varró Istvánról készített olajportré.

Leszerelése után 1918-ban, Városmajor utcai lakásán képzőművészeti szabadiskolát nyitott, amit általában hat-nyolc növendék látogatott. Az utóbbiak közléséből tudjuk, hogy monumentális feladatok is foglalkoztatták ez időben: sokfigurás kompozíciója készült, de csak a vázlatos megoldásig jutott el, ami elpusztult. Ugyancsak nem nyert befejezést az a másik monumentális műve, melyre 1919 júniusában kapott megbízást a Közoktatásügyi Népbiztosságtól. A feladat szerint freskókkal kellett volna díszítenie a tehetséges proletárgyermekek otthonát és iskoláját, mely intézményt az egykori Bánffy u. 3. sz. alatt kívánták létrehozni.

A proletárforradalom idején 1919 március 27-től május 20-ig a Művészeti és Múzeumügyi Direktórium képzőművészeti szakreferense volt. Ekkor készítette „Fegyverbe, fegyverbe” című plakátját, mely fiatalkori fejlődésének egyik legfontosabb, mindenesetre méltán legismertebb emléke. 1919 őszén Bécsbe emigrált, majd rövid időzés és egy csehszlovákiai út után Berlinben telepedett le és ott élt 1926-ig. Bécsi illetve berlini korszakából maradt legkevesebb alkotása s az ismertek is gyakran kísérlet jellegűek. A sok nosztalgiával küzdő, ugyanakkor filozófikus érdeklődésű művész az idegen környezetben a festészetén kívül egyéb problémákkal is foglalkozott, ami a száműzetés éveit kitöltötte. Illusztrációkat készített újságoknak, zenekarban játszott, komponált, egy vonós-négyesét Berlinben 1922-ben mutatták be nagy sikerrel a November Gruppe zeneestjén. Így a muzsika iránt mindig is nagyon fogékony Berény ekkor állt zenei tevékenysége csúcán. Emellett állandóan foglalkoztatták a különböző technikai kérdések, találmánykísérletek, a festék előállításának vegyszeri eljárásai stb.

1926 tavaszán a belügyminiszter engedélyével hazatért és fejlődési útjának újabb szakaszára lépett. Táblaképein a konstrukciónak, a téri és sík viszonyoknak, a dinamikus szinkontrasztoknak problémái foglalkoztatják legjobban. Először talán térérzékeltetése említhető, mely az erős rálátáson alapul, ezenkívül azon a sajátos festői ötleten, hogy motívumainak távolodó részleteit nem kisebbíti a hagyományos perspektíva szabályai szerint, inkább hangsúlyozza. Ezáltal nagy szerkezeti feszültséget és lendületes térdinamikát ér el. A szerkezeti érdekességek mellett a színek intenzitása, új értelmezésű merész harmóniája lepi meg a szemlélőt. Stilizált formáit leginkább zárt, egymástól elütő sínfelületek borítják, melyeket csak ritkán követnek érzékeny árnyalatok illetve átmenetek. A mozgatott felületek színes dekoratív részletei pedig a képmező rendkívül gazdag megmunkálását mutatják.

1928-tól kezdve az Ernst Múzeum, a KUT, az Új Művészház, a Tamás Galéria, stb. csoportkiállításain mutatja be képeit s ez időtől ismét rendszeres szereplője a hazai és külföldi kiállításoknak. Közben fokozatosan csökken a konstrukciónak addig látott szigorú üteme, s a stilizálás tudatos szemelőtt tartása. Előbb Körtvélyesen, majd Zebegényben tölt huzamos időt. Következetes elmélyüléssel dolgozik s elért eredményeit higgadtan, ökonomikusabban érleli. Az újatkeresők folytonos izgalmát lassan felcseréli a békésen szemlélődők nyugalmaival, tárgyilagosságával. De a mostani nyugalom is csak látszólagos, mert bár a különböző képalakító tényezők egyenlő szerepet kapva jelennek meg s ösztönös gazdagodással szolgálják azoknak a vízióknak képi megfogalmazását, melyek a festői kiteljesedés felé haladó művész lelkében megfogannak, mégis a látszat mögött sok szubjektív líraiság, zenei szárnyalás, vagy lelki feszültség váltja és öleli egymást. A feltörő élmények áradatában is változatlanul megőrzi logikus konstrukciós érzékét, a bársonyos finomságú, egyben hamvas üde kolorit pedig érzékeny érzet formájában járja át a harmónikus szerkezeti erőket és az érzéketesen alakított formákat.

1935-ben és 1937-ben a Fränkel Szalonban önálló kiállításokon mutatja be új műveinek nagyobb csoportját. Kritikusai osztatlan elismeréssel fogadják. A Szinyei Társaság előbb jutalmával tünteti ki, majd tagjai közé választja. Ahogy fiatalon a magyar forradalmi festők, a Nyolcak csoportjának egyik döntő jelentőségű egyénisége volt, úgy most a fent vázolt fejlődési folyamat után a Szinyei Társaságba tömörült festők egyik legnagyobb megbecsülést és minden őszi ragaszkodást megérdemlő tagjává lesz.

A negyvenes évek elejéig az eddig kialakított szemlélettel dolgozik, majd a második világháború megpróbáltatásai után új lehetőségek adódnak részére. 1948-tól a Képzőművészeti Főiskola tanára, több vállalkozást végez a tematikus piktúra területén is. Halála előtt két évvel, 1951-ben a Kossuth-díjat kapta eredményei elismeréséül.

Grafikai munkássága egyenrangú volt piktúrájával és önmagában is rendkívüli jelentőségű. Már a Julian akadémián a legjobb rajzolóknak közé tartozott s első párizsi kiállításain is rajzbiztonsága tűnik fel a már említett kritikusának. Rajzi erejét a tizes években a legkülönbözőbb kifejezési

lehetőségeken tökéletesíti. A ceruza és toll rajzoktól a sokszorosított grafikaig, azonbelül a maga által kikísérletezett és alkalmazott sajátos eljárásig (a papírkarcig), az idevonatkozó műfajok számos területét művelte. Forradalmi plakátján is minden eszmei és formai kvalitást számbavéve a rajzi kifejezésnek végsőig történt fokozását találjuk a legdöntőbbnek.

Ahogy alakult festői szemlélete az 1930-as évek elejétől, úgy lett új arculatú grafikája is. Fejlődése újabb szakaszán a sokszorosított technikáknak kevesebb teret juttat. Vörös krétát, diófapácot, hígított tust kedveli különösen, az utóbbi kettőt szívesen kezeli ecsettel és pálcákkal, ezenkívül számos akvarellt készít. Azok a térbeliséget és testiséget hangsúlyozó formák, vagy azok a gyakran dekoratív célt szolgáló érzékeny vonalak, melyek fejlődésének korábbi szakaszán jellemzők, nem szűnnek meg, inkább átlényegülnek s a motívumok és történések lelkét zenei vagy költői tartalmát képviselik.

Rendkívül kulturált és differenciált ízlésű, a mesterségbeli ismeretekben szinte a reneszánsz alkotók sokoldalúságára és lelkiismeretességére emlékeztető egyéniség, aki fogékony volt a múlt, a múzeumok művészete iránt, ugyanakkor a továbbjutást szolgáló jelenkori feladatokat is meg látta. Sőt fiatalon, ereje teljében éppen azoknak a törekvéseknek volt egyik első itthoni képviselője, melyek századunk képzőművészetének progresszív arculatát leginkább meghatározzák. Az az igazságkeresés, mely emberi és művészi relációban egyformán jellemezte, már alkotóútja elején a modern művészet előharcosai közé juttatta és a mellettük szerzett inspirációk segítségével vívta harcát a kitűzött ideák megtalálásáért. Lehetséges, hogy időnként alulmaradt a harcban, vagy kételkedett saját eredményeit illetően s ilyenkor az alkotó kontinuitás megszakadt, de ez utóbbi körülmény ellenére is erőinek újabb és újabb koncentrálására tudott vállalkozni és végigküzdötte magát azokon a szellemi erőfeszítésekkel párosult képzőművészeti feladatokon, melyeknek megvívására elsősorban a Tanácsköztársaság művészei vállalkoztak, illetve akik átvették ennek örökségét. A korai műveken megfogalmazott törekvések segítettek abban, hogy megértse generációjának azokat a haladó erőit is, akik más területen alkottak. Ez utóbbiak közül elég csak Bartók Bélát említeni, akinek — átlátva emberi és művészi zsenialitását — megfestette legmeggyőzőbb erejű arcképét.

Nem kétséges, hogy az első világháborút követő események megviselték az amúgy is érzékeny lelkületű művészt. A válságból kivezető út során pedig új, az előzőktől eltérő ideák születtek. Fokozatosan lemondott az ábrázolásnak azokról a forradalmi lehetőségeiről, melyekhez indulásakor oly időszerűen és pregnánsan ragaszkodott s melyek oly alkalmasak voltak az emberi haladásban vetett hitének kinyilvánítására, ugyanakkor a fennálló és már idejétmúlt hivatalos politikai, társadalmi, művészeti stb. berendezkedés kritikájára is. Az új arculatú Berény a régihez viszonyítva inkább a kontemplatív nyugalom légköréből veszi tudomásul a világ jelenségeit és történéseit. Ami a régire emlékeztet benne elsősorban etikai magatartása: progresszív múltját nem tagadja,

nincs olyan emberi gesztusa, mely ellentmondana korábbi meggyőződésének, noha ő is találhatott volna igazolást ilyen vonatkozású lépéseire, úgy mint kortársai közül számosan. Az alkotás folyamatában fellépő szellemi erőfeszítéseket változatlanul megvívja, de a világnézeti, társadalmi stb. ellentmondások vizsgálata nyomán felszínretörő problémák helyett a harmóniák és kiegyenlített-ségek foglalkoztatják. Ezek festői megfogalmazásában érte el legkiérleltebb eredményeit.

Végül munkásságának különálló fejezetéről szólunk: plakátjairól, melyeket a húszas évek végétől készített egyre nagyobb számban és mindig rendkívül magas szinten. Bármelyiket nézzük egyformán szuggesztív erejűek. Kitűnően ismeri ennek a műfajnak lélektanát is, tudja, hogy a nagyvárosok plakáterdejében az emberek szinte csak másodpercnyi figyelmet szentelhetnek egy-egy műre. Számításba veszi, hogy ezeknek a pillanatoknak kell kiváltaniuk azt a mély benyomást, mely a szemlélőt elkíséri s alkalmas időben a hirdetett árut eszébejuttatja. De a lélektani szempontok önmagukban még nem lettek volna elegendők, kellett hozzá a többi összetevő: az egységes látást zavaró részletek kihagyása, a tömegelosztás helyes aránya, a színmegválasztás határozottsága, rajzi biztonság stb. Végül, ami talán a legnehezebb, le kellett mondani arról a szuggesztivitásról, amit festményein, rajzain önmagából megmutat s ezt az alkalmazott grafika feladatának megfelelően át kellett vinnie az adott plakáton hirdetett személytelen áru szerepére. A művészi szándékot mindig hiánytalanul követte a technikai készség. Erre csak az képes, akinek plakátérzéke és képérzéke egyformán és egymástól függetlenül biztos.

Szty BÉLA

RÓBERT BERÉNY

1887 — 1953

Róbert Berény, une des figures les plus marquantes de l'histoire des beaux-arts hongrois au XXe siècle fit ses études, comme plusieurs de ses camarades d'artistes, d'abord à Budapest, puis à Paris où, inscrit à l'Académie Julian, il travailla sous la direction du professeur Jean Paul Laurens. Il devint vite l'un des meilleurs dessinateurs de cette Académie qu'il quitta tôt et faisant seul l'apprentissage de la vie, il fut aussitôt attiré par les oeuvres de Cézanne, de Matisse et par celles des Fauves. Il se rallia à leur tendance. Ses oeuvres datant de cette époque se caractérisent par la maîtrise de la composition, par un modelé vigoureux, par un coloris simple à dessein mais intense, par des formes qui ne respectent pas la nature pour mieux servir l'expression, ainsi que par certains traits décoratifs. Elles furent présentées au public d'abord en France, au Salon d'Automne et au Salon des Indépendants; le critique d'art Maurice Denis les mentionna en termes élogieux dans la Grande Revue.

Le jeune Berény exposa aussi en Hongrie avec les membres d'un groupe de peintres hongrois connus sous le nom des *Huit*. Les membres de ce groupe, Károly Kernstok, Dezső Czigány, Béla Czóbel, Ödön Márffy, Dezső Orbán, Bertalan Pór, Lajos Tihanyi avaient fait tous, sans exception, un séjour plus ou moins long à Paris et furent inspirés par les peintres français qui révolutionnaient alors la peinture. On leur avait donné à juste titre le nom de Fauves hongrois. Le public et certains critiques suivaient avec étonnement leurs manifestations. Surtout le jeune Berény se trouvait en butte de leurs railleries. Mais nombreux furent ceux parmi les représentants de la vie intellectuelle qui, animés d'idées avancées, embrassèrent leur cause et firent front commun avec eux.

En 1909, 1911 et 1912 les Huit organisèrent des expositions collectives. A la dernière, Berény infatigable à rechercher les possibilités les plus diverses de composer, de faire un tableau moderne se fit remarquer non seulement par sa composition de style constructif déjà connue, mais aussi par une expression vigoureuse de sentiments et de phénomènes psychiques que seule l'analyse psychologique était capable de découvrir.

A cette même époque de sa vie il développa une activité intense dans les lettres aussi; il publiait des articles dans la revue *Nyugat* (Occident) et y traitait à côté de problèmes artistiques, certains problèmes concernant la musique. Il était de ceux qui ont remarqué et apprécié de bonne heure les efforts de la Nouvelle Société Musicale organisée en même que le groupe des Huit peintres et les tendances des meilleurs compositeurs hongrois des temps modernes: Béla Bartók, Zoltán Kodály et Leó Weiner. En 1913 il fit le portrait de Bartók. Cette oeuvre se trouve actuellement à New York, dans une collection privée.

Pendant la première guerre mondiale Berény fut mobilisé. Après sa démobilisation, il ouvrit une école libre de peinture où ses élèves se passionnaient, sous son influence, pour les maîtres français de l'époque. En 1919, sous la République des Conseils, il prit une part active aux diverses manifestations de la révolution prolétarienne: il fut rapporteur des musées et des beaux-arts au Commissariat du peuple à l'Instruction publique. C'est alors qu'il dessina son affiche „Aux armes!” à laquelle il convient de donner une place éminente parmi les affiches d'un niveau très élevé mises alors au service de la révolution. Après la chute de la République des Conseils, il émigra clandestinement d'abord à Vienne, puis à Berlin. Pendant ses années d'émigration il peignit très peu; les oeuvres de cette période témoignent de ses recherches d'un style nouveau. Il s'occupa de préférence de la musique; il jouait dans un orchestre, composa un quatuor qui, présenté au public à l'un des concerts du November Gruppe à Berlin, lui valut un beau succès.

En 1926 il put rentrer en Hongrie. Il se consacra alors aux affiches et devint l'un des meilleurs représentants de ce genre. Il se remit à peindre aussi des tableaux, exécuta de nombreux dessins qui montrent son intérêt pour la composition et la construction. Il peignait des natures mortes d'un coloris décoratif, vues en plongée, puis des intérieurs; dans ces oeuvres de dessin et les formes stylisées ont reçu un accent particulier.

A partir des années 1930, ses efforts de résoudre des problèmes de perspective compliqués et sa tendance à styliser se font sentir de moins en moins. L'émotion née de la recherche incessante des nouvelles possibilités de l'expression artistique disparaît devant le calme de la médiation paisible. Berény passe le plus clair de son temps dans un pays pittoresque délimité par un méandre du Danube. Son coloris s'en trouve bien devenant de plus en plus riche et velouté. Les nuances qui s'affirment pour ainsi dire spontanément, pénètrent la surface de ses tableaux comme autant de veines fines et évoquent des mélodies suaves. Mais dans ce flot impétueux des couleurs Berény sait conserver son sens de la construction, sa maîtrise du dessin et des formes. Les tendances de style nouvelles de l'art européen et les traditions de la peinture hongroise s'unissent et s'interpénètrent dans ces tableaux à un niveau très élevé et d'une manière très artistique.

Les événements survenus au cours de la deuxième guerre mondiale ont cruellement éprouvé Berény aussi. Plusieurs de ses oeuvres ont été détruites ou ont disparu. Mais la situation sociale et politique qui venait de changer complètement lui a offert aussi de grandes possibilités. Dès 1948 il enseigna à l'École Supérieure des Beaux-Arts et prit une part importante dans l'éducation de la jeune génération d'artistes hongrois. Il travailla lui-même, reprit quelques-uns de ses anciens thèmes pour les développer dans une manière nouvelle; il trouva aussi des thèmes nouveaux. Ces oeuvres qui constituent la dernière période de sa carrière montrent son retour à la nature. L'activité de Berény embrasse cinquante ans; elle constitue l'un des plus beaux chapitres de l'histoire des beaux-arts hongrois. Ses meilleures oeuvres égalent celles de nos grands maîtres le plus souvent cités.

Bela Szi

MŰTÁRGYJEGYZÉK

FESTMÉNYEK

1. ELSŐ ÖNARCKÉP
O.v., 68 × 51 cm.
J.: f.j. 1903 II.
özv. Berény Róbertné tul.
2. SZOBA ESTI LÁMPAFÉNYNÉL.
O.v., 75 × 67 cm.
J.: l.b. Berény 903 aug. 15. Bpest.
özv. Berény Róbertné tul.
3. CSENDÉLET ÓRÁVAL
O.v., 40 × 60 cm
J.: l.b. Berény
özv. Fenyves Lászlóné tul.
4. PIPÁS ÖNARCKÉP
O.v., 46 × 38 cm
J.: l.j. Berény R. Páris 1905
özv. Fenyves Lászlóné tul.
5. INTERIEUR (1905)
O.v., 60 × 80 cm
J.: l.j. Berény
Konta Lajosné tul.
6. CSENDÉLET
O.lp., 57 × 49 cm
J.: l.b. Berény 906 Páris
özv. Bársony Istvánné tul.
7. SZALMAKALAPOS ÖNARCKÉP (1906)
O.v., 59,5 × 44,5 cm
J.: l.b. B.R.
M.N.G. tul. Ltsz.: 56 208 T
8. KERTES HÁZ
O.v., 40 × 50 cm
J.: Berény 1906 Tótfalu
Oltványi Imre hagyatékában
9. PÓR BERTALAN ARCKÉPE
O.lp., 56 × 46 cm
J.: f.j. Berény 1907 Páris
Pór Bertalan tul.
10. KORSÓS CSENDÉLET
O.v., 50 × 63 cm
J.: l.b. B. R. 1910. Bp.
M.N.G. Ltsz.: LU 58 682 letét
11. CSENDÉLET
O.v., 49 × 64 cm
J.: l.b. Berény 1910
özv. Szánthó Györgyné tul.
12. KERT
O.v., 61 × 50 cm
J.: l.j. Berény 1911.
M.N.G. tul. Ltsz.: 60 114 T
13. IDILL
O.v., 49 × 62 cm
J.: l.b. Berény 1911.
M.N.G. tul. Ltsz.: 60 115 T
14. WEINER LEÓ ARCKÉPE
O.v., 63 × 79 cm
J.: f.j. B. R. 11.
Füst Milán gyűjt.
15. A VÁROSMAJOR UTCAI HÁZ
O.v., 56 × 46 cm
J.: l.b. Berény
Péter Rózsa tul.
16. ÖNARCKÉP (1912)
O.v., 61 × 48 cm
J.: l.b. Berény
Friesch László tul.
17. JELENET I. (1912)
O.v., 74 × 94 cm
J.: a vászon hátán Berény
M N G letét
18. JELENET II. (1912)
O.v., 70 × 60 cm
J.: l.b. Berény
M.N.G. tul. Lzst.: 62 143 T
19. TÁJKÉP
O.v., 50 × 70 cm
J.: l.b. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: 62 142 T
20. KAROSSZÉKBEN ÜLŐ NŐ (1912)
O.v., 74 × 67 cm
J.: f.j. Berény 1912 Budapest
özv. Futó Mihályné tul.
21. TÁJKÉP
O.v., 35 × 46 cm
J.: l.b. Berény 1912.
Földes János tul.
22. CAPRI SZIGETÉRŐL
O.v., 59 × 68 cm
J.: l.b. Berény Capri 1913.
M.N.G. tul. Ltsz.: 5956

23. NŐI PORTRÉ (1917)
P. paszt. 65 × 48 cm
J.: l.j. B. R.
Gárdai Endre tul.
24. VARRÓ ISTVÁN ARCKÉPE (1918)
O.v., 100 × 86 cm
J.: f.b. Berény 1918
Füst Milán gyűjt.
25. FEGYVERBE, FEGYVERBE
p. nyomdai techn. 124 × 184 cm
J.: l.b. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: 6101
26. KETTŐS PORTRÉ
O.lp., 88 × 70 cm
J.: f.j. „Anikónak Róbert, Berlin 1921”
Vajda Lászlóné tul.
27. ZÖLDKABÁTOS ÖNARCKÉP (1927)
O.v., 60 × 50 cm
J.: l.b. Berény
Podosky Péterné tul.
28. SÁRGADUNYHA
O.v., 65 × 88 cm
J.: f. j. Berény
Dévényi Iván tul.
29. ÁRNYÉK ÉS OLYMPIA
O.v., 75 × 95 cm
J.: l.b. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
30. NŐ ZÖLD SZOBÁBAN
O.v., 82 × 97 cm
J.: f.j. Berény
Ortványi Imre hagyatékában
31. CSELLÓZÓ NŐ
O.v., 135 × 102 cm
J.: l.j. Berény
Köves Oszkár tul.
32. HAVAS UDVAR (1929)
O. pl., 66 × 48 cm
J.: l.j. Berény
M.N.G. letét. Ltsz.: LU 58 323
33. CSENDÉLET SZÓLÓVEL (1929)
O.v., 66 × 88 cm
J.: f.j. Berény
Kollár Józsefné tul.
34. ÜVEGKORSÓ (1929)
O.v., 90 × 76 cm
J.: l.b. Berény
Molnár Mihályné tul.
35. INTERIEUR
O.v., 87 × 66 cm
J.: f.j. Berény
G. Dénes Zsófia tul.
36. KÖNYÖKLŐ NŐ
O.v., 95 × 70 cm
J.: l.b. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
37. ÖNARCKÉP (Meditáció) (1930)
O. pl., 85 × 116 cm
J.: f.b. Berény
M.N.G. tul. Ltsz. 6500
38. CSENDÉLET
O.v., 73 × 52 cm
J.: l.b. Berény
Ortványi Imre hagyatékában.
39. CSENDÉLET SZÓDÁSÜVEGGEL (1930)
O.pl., 68 × 50 cm
J.: l.b. Berény
özü. dr. Márton Aurélné tul.
40. MACSKA ÉS CSENDÉLET (1930)
O.v., 88 × 100 cm
J.: l.j. Berény
özü. dr. Márton Aurélné tul.
41. CSENDÉLET (1930)
O. pl., 50 × 70 cm
J.: l.b. Berény
G. Dénes Zsófia tul.
42. TÁMASZKODÓ ÖNARCKÉP
Temp. p., 62 × 88 cm
J.: f.j. Berény
özü. Berény Róbertné tul.
43. INTERIEUR (1930)
O.v., 97 × 101 cm
J.: l.b. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: 8140
44. LÁMPÁS CSENDÉLET
O.pl., 65 × 33 cm
J.n.
Gegesi Kiss Pál tul.

45. GYÜMÖLCSCSENDÉLET
O. lp., 48 × 60 cm
J.: l.j. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
46. CSENDÉLET (1932)
O.v., 50 × 65 cm
J.: l.b. Berény
Szilágyi Sándor tul.
47. CSENDÉLET SZÉKKEL
O. lp., 33 × 25 cm
J.n.
Gegesi Kiss Pál tul.
48. KAKAS ÉS TYUK (1932)
O.v., 74 × 118 cm
J.: f.j. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: 58.19 T
49. KASTÉLY-TERASZ (1932)
O.v., 74 × 118 cm
J.: f.j. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: 6548
50. CIGARETTÁZÓ ÖNARCKÉP
O.v., 100 × 70 cm
J.: f.j. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
51. VIRÁGCSENDÉLET (1932)
O.v., 80 × 60 cm
J.: l.b. Berény
Köves Oszkár tul.
52. UDVARON
O.v., 161 × 80,5 cm
J.: l.b. Berény
özv. Berény Róberné
53. KAPIRGÁLÓ (1933)
O.v., 80 × 100 cm
J.: f.j. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: F.K. 10 475
54. UDVAR SZALMAKAZLAKKAL (1933)
O.v., 80 × 120 cm
J.: f.b. Berény
Grósz Józsefné tul.
55. FALUVÉGE (1935)
O.v., 65 × 90 cm
J.: f.j. Berény
Szilágyi Sándor tul.
56. FENYVESALJÁN (1935)
O.v., 50 × 54 cm
J.: l.j. Berény
Köves Oszkár tul.
57. PARKBAN (1935)
O.v., 70 × 90 cm
J.: l.b. Berény
Schultheisz Miksa tul.
58. PARASZTUDVAR SZALMAKAZLAKKAL (1935)
O.v., 60,5 × 80 cm
J.: l.j. Berény
M.N.G. tul. Ltsz.: 60 123 T
59. HAZATÉRŐ MUNKÁSOK (1935)
O.v., 50 × 70 cm
J.: l.j. Berény
Szilágyi Sándor tul.
60. KISLEÁNY PIPACSOKKAL (1935)
O.v., 70 × 50 cm
J.: l.j. Berény
Fábián Lajos tul.
61. ERDEI ÁRNYÉKOK (1935)
O.v., 70 × 100 cm
J.: l.j. Berény
Külügyminisztérium tul.
62. HAVAS TÁJ (1935)
O.v., 70 × 100 cm
J.: l.b. Berény
Külügyminisztérium tul.
63. DOMBOLDAL (1935)
O.v., 65 × 90 cm
J.: f.j. Berény
Nógrádi Gyula tul.
64. CSENDÉLET TÁNYÉR SZÖLŐVEL (1935)
O. falemez, 65 × 53 cm
J.: l.b. Berény
Kartschmaroff Lóránd tul.
65. REGGEL (1935)
O.v., 90 × 70 cm
J.: l.j. Berény
M.N.G. letét Ltsz.: LU 53 333

66. DOMBOS TÁJ (1935)
O.v., 70 × 90 cm
J.: l.b. Berény
Fábián Lajos tul.
67. ÖREGASSZONY (1935)
O.v., 100 × 80 cm
J.: l.j. Berény
Szilágyi Sándor tul.
68. CSENDÉLET VIRÁGGAL (1935)
O. falemez, 65 × 54 cm
J.: b.l. Berény
M.N.G. tul. Ltsz. 56 256 T
69. HÁZ A FENYVES TÖVÉBEN (1935)
O.v., 75 × 100 cm
J.: l.b. Berény
Bedő Rudolf tul.
70. GORDONKA MŰVÉSZNŐ
O.v., 152 × 102 cm
J.: l.b. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
71. MUNKÁS. (1935)
O., v., 80 × 60 cm
J.: l. j. Berény
Bauer Marcellné tul.
72. ZEBEGÉNYI TÁJ
O., v., 75 × 100 cm
J.: l. j. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
73. JÉGBEHORDÁS. (1937)
O., v., 65 × 108 cm
J.: l. b. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: F. K. 3550
74. TÁJKÉP. (1937)
O., v., 60 × 78 cm
J.: l. b. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: F. K. 2736
75. TÁJKÉP. (1937)
O., v., 60 × 70 cm
J.: l. b. Berény
Nagy László tul.
76. PIHENŐ (1937)
O., v., 150 × 96 cm
J.: l. j. Berény
özv. Berény Róbertné tul.
77. ERDŐSZÉLE. (1937)
O., v., 95 × 110 cm
J.: f. b. Berény
Központi Statisztikai Hivatal tul.
78. SZÓNYI ISTVÁNNÉ ARCKÉPE
O., v., 70 × 86 cm
J.: l. j. Berény
Szilágyi Sándor tul.
79. GYERMEK ÉS HAL. (1937)
O., v., 75 × 100 cm
J.: f.b.: Berény
Steiner Lászlóné tul.
80. ANNA JÁTSZIK. (1937)
O., v., 55 × 70 cm
J.: l. b. Berény
Dévényi Iván tul.
81. VIHAR ELŐTT.
O., v., 80 × 100 cm
J.: f. b. Berény
Schultheisz Miksa tul.
82. RÖZSESZEDŐ LÁNY.
O., v., 72 × 90 cm
J.: l. b. Berény
Szilágyi Sándor tul.
83. TÁJKÉP. (1938)
O., v., 63 × 80 cm
J.: l. j. Berény
Steiner Lászlóné tul.
84. ERDŐSZÉLE TEHENEKKEL
O., v., 95 × 110 cm
J.: l. j. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
85. TÁJKÉP. (1938)
O., v., 61 × 75 cm
J.: l. b. Berény
Pohárnok Zoltánné tul.
86. TÁJKÉP. (1938)
O., v., 74 × 90 cm
J.: l. j. Berény
Zsidó Múzeum tul.
87. ERDEI KERESZTÚT
O., v., 70 × 100 cm
J.: b. l. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.

88. TÁJKÉP
O., v., 63×80 cm
J.: l. j. Berény
Steiner Lászlóné tul.
89. VÍZHORDÓ NŐK. (1938)
O., v., 200×75 cm
J.: l. j. Berény
Kőszegné, Eidus Lili tul.
90. ZEBEGÉNYI TÁJ. (1938)
O., v., 70×100 cm
J.: l. b. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 61.144 T
91. VÁROSMÁJOR. (1938)
O., v., 60×73 cm
J.: l. b. Berény
Steiner Lászlóné tul.
92. INTERIEUR PÁLMAFÁVAL
O., v., 86×73 cm
J.: l. b. Berény
Kiss Sándor tul.
93. FIÚ ÉS KAKAS
O., v., 74×68 cm
J.: f. j. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
94. ÖNARCKÉP
O., v., 48,5×49,5 cm
J.: f. j. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 5581
95. FIÚ HEGEDŰVEL
O., v., 100×70 cm
J.: f. b. Berény
Rác István tul.
96. FIATAL NŐ
O., v., 100×100 cm
J.: l. j. Berény
Gegesi Kiss Pál tul.
97. TÁJKÉP
O., v., 75×90 cm
J.: l. j. Berény
Heller Vilmosné tul.
98. SÉTA BÓRUS IDŐBEN
O., v., 80×112 cm
J.: l. j. Berény
M. N. G. letét. Ltsz.: LU 58.581
99. ÖNARCKÉP
O., v., 46×38 cm
J.: l. j. Emminek, Milánnak szeretettel Róbert
1949.
J.: l. j. Berény, 1944.
Füst Milán gyűjt.
100. FIATAL LÁNY
O., v., 80×65 cm
J.: l. j. Berény
Kunvári Bella tul.
101. FESTŐ A FAL ELŐTT. (1945)
O., v., 73×60 cm
J.: l. b. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 55.850
102. OLVASÓ LÁNY
O., v., 80×65 cm
J.: a kép közepén: 1946—1948, Berény
M. N. G. tul. Ltsz.:
103. TÁJKÉP
O., v., 51×41 cm
J.: f. j. Berény
Ubrizsy Gábor tul.
104. ZEBEGÉNYI UDVAR
O., v., 73×93 cm
J.: l. b. Berény
özv. Berény Róbertné tul.
105. LENKEI GYULA ARCKÉPE. (1950)
O., v., 136×100 cm
J.: l. j. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: F. K. 10.627
106. FESTŐNÖVENDEK. (1952)
O., v., 150×120 cm
J.: l. j. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 50.316

PÓTLÁS A FESTMÉNYEKHEZ

107. NŐI PORTRÉ
O., v., 78×62 cm
J. l. b. : Róbert 1908
özv. Berény Róbertné tul.
108. KOMPOZÍCIÓ (1912)
O., v., 56×47 cm
J. n.
özv. Berény Róbertné tul.

109. PIHENÉS (1925)
O., v., 48×94 cm
J. f. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
110. ALVÓ NŐ (1925)
O., v., 80×93 cm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
111. INTERIEUR
O., lp., 55×70 cm
J. l. j. : Róbert Berény
özv. Berény Róbertné tul.
112. HEVERŐ (vázlat)
O., v., 62×80 cm
J. n.
özv. Berény Róbertné tul.
113. ZÖLD PAPAN
O., v., 73×80 cm
J. f. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
114. UDVAR A VÁROSMÁJORBAN
O., v., 73×92 cm
J. n.
özv. Berény Róbertné tul.
115. TÁJKÉP KECSKÉKKEL
O., v., 73×92 cm
J. l. j. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
116. ORSZÁGÚT
O., v., 73×91 cm
J. n.
özv. Berény Róbertné tul.
117. ÖNARCKÉP
O., v., 65×54 cm
J. f. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
118. CSENDÉLET
O., v., 73×91 cm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
119. LOVASOK
O., v., 80×100 cm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
120. DOMBOLDAL
O., v., 90×115 cm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
121. TÁJKÉP
O., v., 93×73 cm
J. n.
özv. Berény Róbertné tul.
122. SZOBORCSENDÉLET
O., v., 72×58 cm
J. f. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
123. FEHÉRFALÚ HÁZ
O., v., 65×80 cm
J. l. j. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.

GRAFIKÁK

1. ÜLŐ NŐI AKT
Szén, 280×210 mm
J.: l. b. B. R. Páris 1905.
Bedő Rudolf tul.
2. INTERIEUR
Tus, toll, 197×306 mm
J.: l. j. 1906 Páris B. R.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1954-5097
3. CSENDÉLET
Aqu., temp., 302×493 mm
J.: l. j. Berény 1906—1907.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1954-5094
4. AKT
Aqu., 295×190 mm
J.: l. j. B. R.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1954-5096
5. ÁLLÓ NŐI AKT I.
Szén, 310×190 mm
J.: l. j. Berény Páris 1907.
Bedő Rudolf tul.
6. ÁLLÓ NŐI AKT II.
Szén, 310×200 mm
J.: l. j. Berény Páris 1907.
Bedő Rudolf tul.
7. FÁK ALATT
Rézk., 195×270 mm
J.: l. j. Berény 1912 Bp.
Forgács Vilmos tul.
8. ÖNARCKÉP
Toll, 340×270 mm
J.: l. j. Bpest. 912 szept. 30. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.:
9. ÖNARCKÉP
Szén, 642×489 mm
J.: l. j. B. R.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1960-104
10. A MŰVÉSZ FELESÉGE FEKVŐSZÉKBEN
Kréta, 285×462 mm
J.: l. j. Berény 1916.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1916-84
11. ÖNARCKÉP (katonaruhában)
Kréta, 499×292 mm
J.: n.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1916-83
12. FEKVŐ NŐ
Papírkarc, 195×270 mm
J.: l. b. B. R. 1917.
Gross Bettelheim Jolán tul.
13. ANYA GYERMEKÉVEL
Papírkarc, 130×117 mm
J.: l. b. B. R. 1917.
Vajda Lászlóné tul.
14. ÖNARCKÉP
Rézkarc, 150×110 mm
J.: l. b. Róbert Berény
Gross Bettelheim Jolán tul.
15. LOVAS
Papírkarc, 235×280 mm
J.: l. b. B. R. 1917.
Karinthy Ferenc tul.
16. KERESZTREFESZÍTÉS
Cer., 280×230 mm
J.: l. j. Anikónak szeretettel
1921 XII. Berlin, Róbert.
Vajda Lászlóné tul.
17. ÖNARCKÉP
Tus, 300×210 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
18. FEKVŐ NŐ
Aqu., tus, 300×430 mm
J.: l. b. Berény
G. Dénes Zsófia tul.
19. ÖNARCKÉP
Tus, 260×200 mm
J.: l. b. Berény
Bedő Rudolf tul.
20. CSALÁD
Aqu., 390×320 mm
J.: l. b. Berény
Léderer Imre tul.
21. PÁTZAY PÁL ARCKÉPE
Tus, 390×450 mm
J.: l. b. Berény
Oltványi Imre hagyatékában.

22. TÁJKÉP
Aqu., 340×400 mm
J.: l. b. Berény
Mihályfi Ernő tul.
23. TÁJKÉP HÁZAKKAL
Kréta, 215×280 mm
J.: nélkül.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1960-102
24. TÁJKÉP HÁZAKKAL
Kréta, 210×280 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
25. MERENGÉS
Aqu., 243×169 mm
J.: l. j. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 1940-3560
26. NŐI AKT
Kréta, 440×250 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
27. SÁRGARUHÁS NŐ
Aqu., 310×235 mm
J.: f. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
28. INTERIEUR
Tus, 280×200 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
29. ZEBEGÉNYI TÁJ
Aqu., 320×430 mm
J.: l. b. Berény
Léderer Imre tul.
30. ÖNARCKÉP
Tus, 270×210 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
31. TÁJKÉP
Aqu., 360×520 mm
J.: nélkül.
Aszalós Imre tul.
32. FIATAL NŐ FEDELES TÁLLAL
Hígított tus, 280×230 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
33. KUTAS UDVAR
Aqu., 400×300 mm
J.: f. j. Berény
Oltványi Imre hagyatékában.
34. NŐI AKT
Tus, 320×170 mm
J.: l. b. Berény
Bedő Rudolf tul.
35. FALUSI KÖRHINTA
Aqu., 538×482 mm
J.: f. j. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 1936-3030
36. ÁLLÓ NŐ
Tus, 395×195 mm
J.: l. b. Berény
Bedő Rudolf tul.
37. FEKVŐ AKT
Vörös kréta, 270×405 mm
J.: l. b. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: F 9091
38. SAKKTÁBLA ELŐTT ÜLŐ FÉRFI
Tus, 300×250 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
39. OLVASÓ KISLÁNY
Tus, 150×220 mm
J.: l. b. Berény
Bedő Rudolf tul.
40. KISLÁNY FEJ
Tus, 150×210 mm
J.: l. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
41. FÉLAKT
Tus, 300×230 mm
J.: f. j. Berény
Bedő Rudolf tul.
42. LOVASOK
Tus, 220×290 mm
J.: l. j. Berény
Várhegyi Lajos tul.
43. FEKVŐ HÁTAKT
Tus, 310×240 mm
J.: nélkül.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1946-3872

44. ASZTALNÁL
Tus, 240×300 mm
J.: nélkül.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1946-3874
45. KOMPOZÍCIÓ
Hígított tus, 300×235 mm
J.: l. j. Erzsinek, Milánnak szeretettel
Karácsony 1942. Róbert.
Füst Milán gyűjteményében.
46. LOVAK
Tus, 240×295 mm
J.: l. b. Milánnak szeretettel Róbert.
Füst Milán gyűjteményében.
47. KETTŐS AKT
Tus, 310×240 mm
J.: nélkül.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1946-3870
48. A MŰVÉSZ FELESÉGE ÉS LEÁNYA
Vörös kréta, 480×358 mm
J.: l. j. Berény 1942.
M. N. G. tul. Ltsz.: 1955-5342
49. TÁJKÉP
Aqu., 411×597 mm
J.: l. b. Berény
M. N. G. tul. Ltsz.: 1953-4630
50. NŐI PORTRÉ
P., p., 500×350 mm
J. f. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
51. KOMPOZÍCIÓ
P., p., 470×670 mm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
52. TÁJKÉP
P., p., 500×700 mm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
53. KETTŐS PORTRÉ
Toll, p., 270×190 mm
J. n.
Özv. Berény Róbertné tul.
54. ANNA
P., p., 630×500 mm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
55. TÁJKÉP
P., p., 500×700 mm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
56. TÁJKÉP
Szén, p., 470×610 mm
J. l. j. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
57. TÉRDELŐ NŐ
Tus, 260×180 mm
J. l. b. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
58. ÁLLÓ AKT
Tus, 305×195 mm
J. l. j. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.
59. HALÁSZ
Tus, p., 230×310 mm
J. l. j. : Berény
özv. Berény Róbertné tul.

PÓTLÁS A GRAFIKÁKHOZ

PLAKÁTOK

1. MODIANO
126 × 95 cm
J.: f. b. Berény
Magyar Hirdető tul. Ltsz.: 1926-28
2. CORDATIC
126 × 95 cm
J.: f. j. Berény
Magyar Hirdető tul. Ltsz.: 1926-28
3. FLÓRA SZAPPAN
125 × 95 cm
J.: l. b. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1927-23
4. 10 KG POROSZ SZÉN
125 × 95 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1927-24
5. POLO SZAPPANPEHELY
125 × 95 cm
J.: f. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1928-27
6. CORDATIC
125 × 95 cm
J.: f. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1928-28
7. PÁLMA KAUCSUKSAROK
125 × 95 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1928-29
8. TÁTRA ÖNMŰKÖDŐ MOSÓPOR
125 × 95 cm
J.: l. b. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1928-30
9. RÉTHY-FÉLE PEMETEFÚCUKOR
125 × 95 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1929-46
10. EZ AZ IGAZI UJLAKI PÁLA
125 × 95 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1929-47
11. TÁTRA TISZTÁRA MOS
125 × 95 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1929-48
12. PÁLMA KAUCSUKSAROK
125 × 95 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1929-49
13. REGGELI ÚJSÁG
94 × 63 cm
J.: . b. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1930-12
14. NAPOLEON RENDET CSINÁL
94 × 63 cm
J.: l. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1931-21
15. NEMZETKÖZI VÁSÁR
94 × 63 cm
J.: f. j. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1931-24
16. AZ ÉLET CSODÁI
125 × 95 cm
J.: l. b. Berény
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1931-25

17. MODIANO

125×95 cm

J.: f. b. Berény

O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1931-27

18. „2 MIT 1 KARTE AM BALATON”

94×63 cm

J.: f. b. Berény—Bortnyik

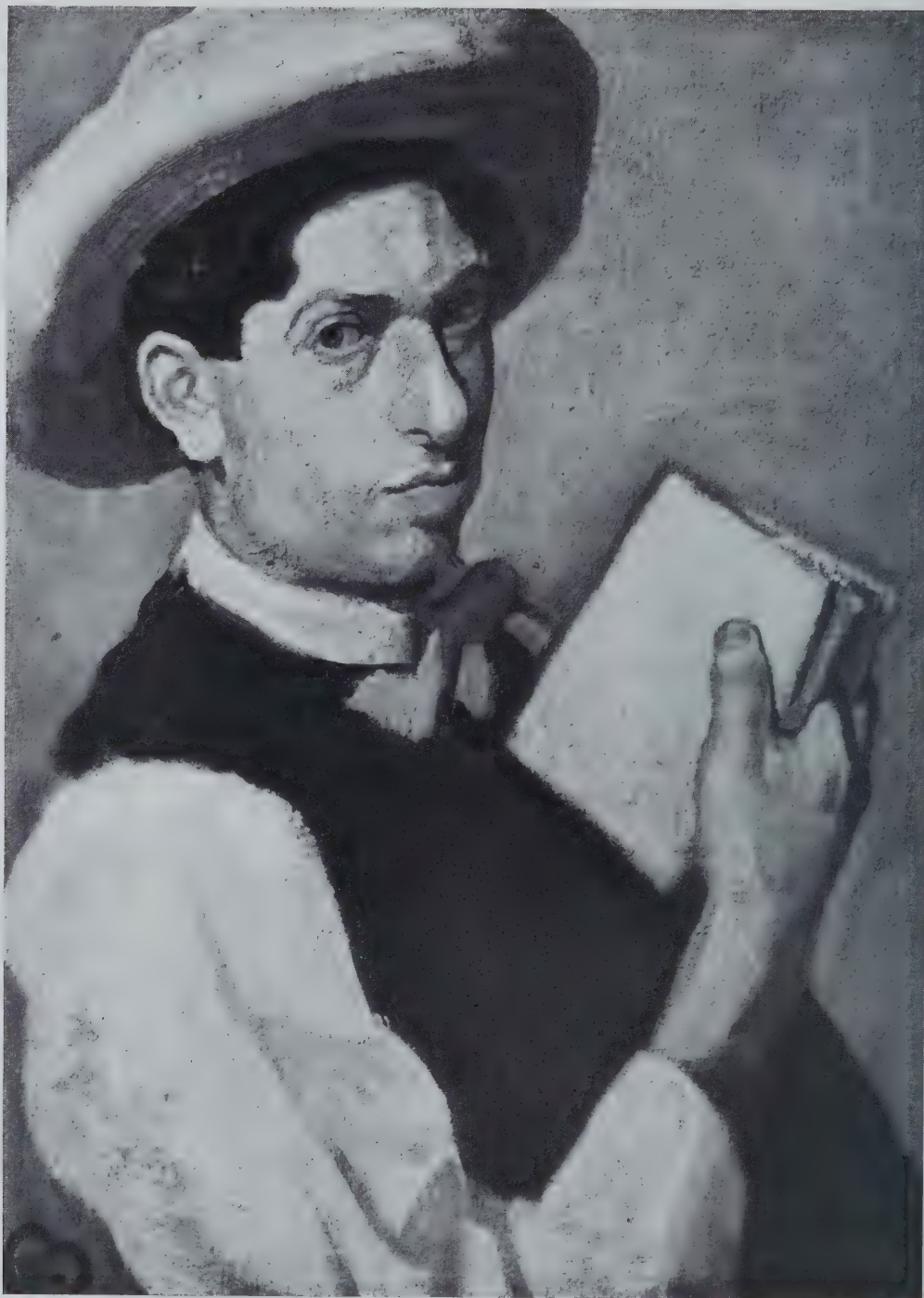
O. Sz. K. tul. Ltsz.: 1931-19

ΚΕΡΕΚ

ÖNARCKÉP. 1905.

AUTO PORTRAIT. 1905.

SZALMAKALAPOS ÖNARCKÉP. 1906.

AUTO-POURTRAIT AU CHAPEAU DE PAILLE. 1906.

KANCSÓS CSENDELET. 1910.

NATURE MORTE A LA CRUCHE. 1910.

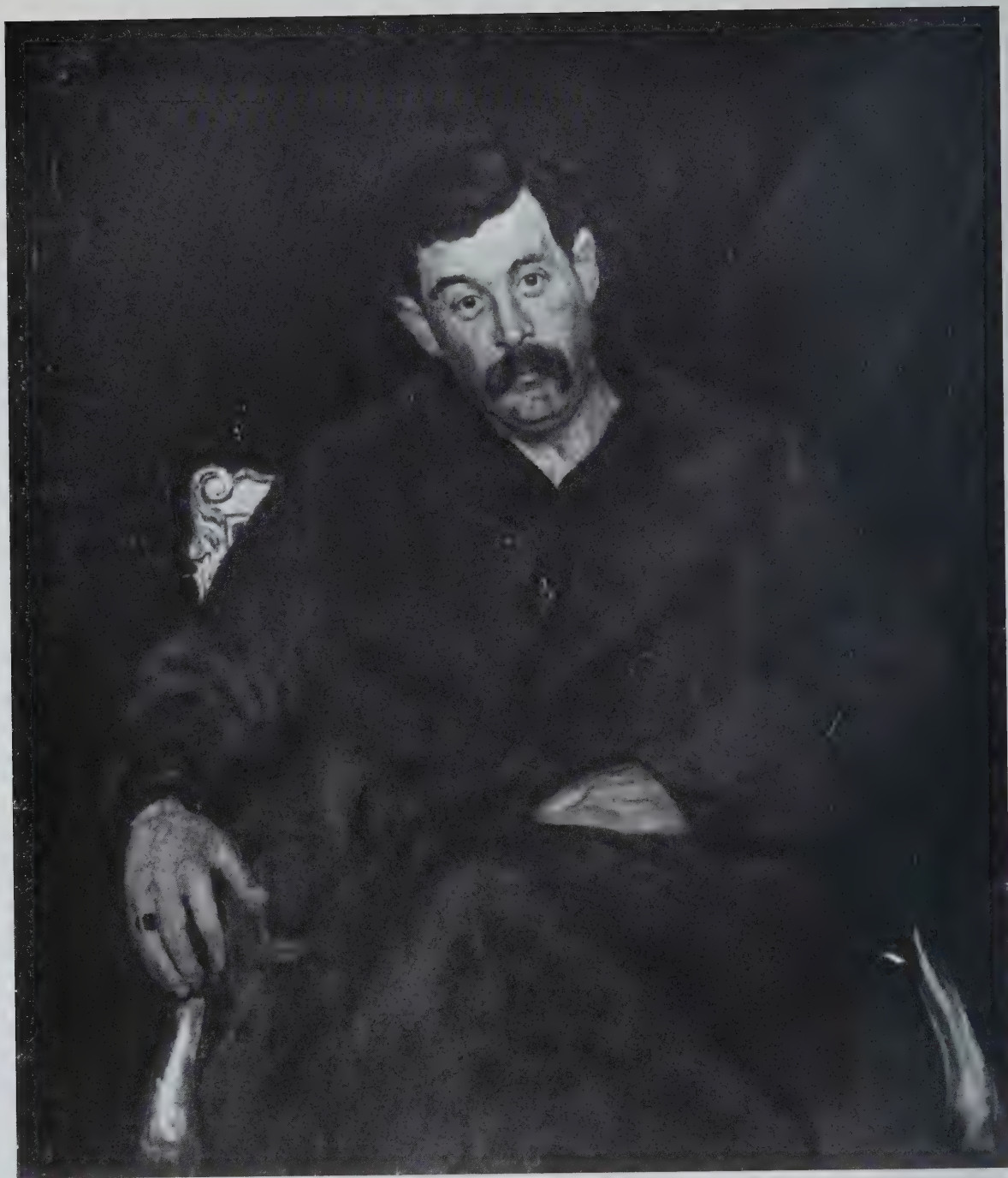
JELENET. 1912.

UNE SCENE. 1912.

KAROSSZÉKBEN ÜLŐ NŐ. 1912.

FEMME ASSISE SUR UN FAUTEUIL. 1912.

VARRÓ ISTVÁN. 1918.

ISTVÁN VARRÓ. 1918.

SÁRGA DUNYHA. 1928.

ÉDREDON JAUNE. 1928.

MEDITACIÓ. 1930.

MÉDITATION. 1930.

INTERIEUR.
INTÉRIEUR.

Beating

KAPIRGÁLÓ.
POULE PICORANT.

CIGARETTÁZÓ ÖNARCKÉP. 1932.

AUTO PORTRAIT A LA CIGARETTE. 1932.

KASTÉLY TERASZ. 1932.

TERRASSE D'UN CHATEAU. 1932.

VIRÁGCSENDÉLET. 1933.

NATURE MORTE AUX FLEURS. 1933.

FALUVÉGE. 1935.

AU BOUT DU VILLAGE. 1935.

REGGEL. 1935.

MATIN. 1935.

HÁZ A FENYVES TÖVÉBEN. 1935.

MAISON A LA LISIERE D'UNE FORÊT DE PINS. 1935.

JÉGBEHORDÁS, 1937.

LA RENTRÉE DE LA GLACE, 1937.

FESTŐ A FAL ELŐTT. 1945.

LE PEINTRE DEVANT UN MUR. 1945.

ANNA KÖNYVVEL. 1945–47.

ANNA TENANT UN LIVRE. 1945–47.

FESTÓNÖVENDÉK. 1951.

ÉLEVE DE L'ÉCOLE DE PEINTURE. 1951.

FEGYVERBE!
FEGYVERBE!

Berény

O.R.B.

POSNER BUDAPEST

FEGYVERBE FEGYVERBE! 1919.

AUX ARMES! AUX ARMES! 1919.

ALLÓ NŐI AKT. 1907.

NU DE FEMME, DEBOUT. 1907.

TÖPRENGŐ. 1936.

SONGEUR. 1936.

FALUSI KÖRHINTA. 1936.

MANEGE DE CHEVAUX DE BOIS AU VILLAGE. 1936.

OLVASÓ KISLÁNY. 1938.

PETITE LISEUSE. 1938.

FLÓRASZAPPAN PLAKÁT. 1927.

LE SAVON FLÓRA. AFFICHE. 1927.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 031963314